

Prefață

Urmăream de ceva vreme blogul Danielei, pe care revărsa energic eseuri cu teme diverse ce balansau amplu între psihologie și politică. Într-o seară, pe care mi-o amintesc perfect, ceea ce Daniela a publicat pe blog nu mai semăna cu nimic din ce scrisese până atunci; citind, am avut sentimentul clar că tocmai am început un roman care există în întregime, trebuia doar să fie așezat în cuvinte.

Așa a și fost: era primul capitol al romanului, cel în care cunoaștem povestea de iubire neîmplinită a Almei și a lui Tudor, doi tineri fascinanți, moderni, actuali și incredibil de reali, care însumează în ei toată paradigma iubirii moderne neasumate, puternică și fragilă în același timp, și toată psihologia de cuplu tânăr care își refuză cu încăpățănare fericirea pe care o văd, o recunosc, dar pe care o resping în chip neașteptat, în ultima secundă.

Iubirea lor nu se împlinește, aflăm încă de la bun început, din acest prim capitol, când îl cunoaștem pe Tudor, cel care tocmai a pierdut-o pe Alma.

Doi ani a durat povestea lor, doi ani în care construiseră o simbioză perfectă a durerilor psihologice, a iubirii fine și a dorințelor fierbinți. Au revărsat unul în celălalt, pe principiul vaselor comunicante, toată încărcătura emoțională și tensiunea fizică acumulată în istoria personală a fiecăruia dintre ei. „O parte din el se revărsase în ea ca prin branula unei transfuzii”, ne explică autoarea starea iubirii lor, ce ne face să înțelegem că ruptura a creat o suferință halucinantă.

Amândoi sunt frumoși fizic și mental, inteligenți, flexibili, și-au analizat și supraanalizat trăirile, emoțiile, copilăria, influența părinților. Tot bagajul emoțional a fost pus meticulos sub lupă, de fiecare parte, iar conștiința de sine a fost pentru fiecare dintre ei deschisă la maximum, ce face ca unele pasaje ale acestor analize să fie dureros de realiste și resimțite aproape sfâșietor în momentul lecturii. Autoarea îi iubește și îi construiește

ca pe niște semizei, perfecți, absolut dezirabili, iar tu ca cititor ajungi să te îndrăgostești iremediabil de ei și de relația lor.

De aceea ruptura, neîmplinirea, rămâne marea întrebare a acestei prime părți din roman, și marea întrebare a atâtor povesti eșuate: de ce refuză oamenii să fie fericiți? De ce strică totul când se află doar la un pas de fericire?

Construcția tehnică a acestei prime părți este și ea fermecătoare. Fiecare capitol este un tablou complet în miniatură, un mic eseu, cu toate înțelesurile, cu analize interioare atât de dense că uneori te doare inima citind, ca atunci când înghiți prea mult dintr-o dată. Analizele emoțiilor și vieții personajelor sunt duse până la capăt, ca într-un joc de oglinzi așezate față în față, în care imaginea se reflectă la infinit. Puse împreună, aceste mici tablouri alcătuiesc un tablou mare, simplu prin comparație cu tablourile mici care îl compun: doi tineri trăiesc o poveste de iubire căreia îi pun în mod dureros capăt, deși erau meniți unul pentru altul.

Dacă privesc tabloul de departe, îi văd pe Alma și Tudor senini, împăcați și zugrăviți în culorile cerului. Dacă mă apropiu, tabloul își schimbă înfățișarea, înțelesurile. E adânc, uneori tulbure, și culorile în care fiecare miniatură e zugrăvita, fiecare capitol, sunt culorile pământului.

Romanul continuă cu încă două părți. Alma evoluează, o găsim peste zece ani, femeie matură și schimbată. Durerile ei psihologice i-au ascuțit replicile, care sunt uneori tăioase, alteori au o ușoară aroganță. Este medic, la fel de hotărâtă și de frumoasă, se dezlanțuie ca personalitate feminină și se reflectă în tot ce o înconjoară, în toți bărbații pe care îi întâlnește și în toate femeile din jurul ei, care pălesc invariabil prin comparație.

Așa cum evoluează, povestea, care devine de fapt povestea Almei, este o lecție dură de viață. Ca într-un pattern repetitiv, lucrurile se prăbușesc de fiecare dată când par să ajungă la un liman. Ea răzbate, mai călită, mai adâncită în propria perspectivă. E impresionantă ca femeie și tot ce urmează să trăiască e impresionant.

Tudor devine secundar; și el se transformă, și el se maturizează. Așa cum îl regăsim, este chintesența frumuseții și deșteptăciunii masculine în

termeni românești. E bărbatul perfect, ginerele perfect, visul oricărei mame pentru fiica ei. Destinul lui e dureros.

În opoziție, se naște alt personaj masculin, frenetic, puternic, alunecos, căruia numai o Alma îi poate face față.

În toate situațiile care devin tulburi ca marea în furtună, marea pe care Alma o iubește atât, ea înaintează, se transformă continuu, evoluează, pleacă precum o fregată și ajunge în port ca o corabie imperială cu toate pânzele desfășurate.

Finalul deschide un nou capitol, adevăratul capitol, care este maternitatea, deci viața.

Lavinia Stan

PARTEA ÎNTÂI

*Prin iubire, femeile sunt capabile să creeze orice au nevoie,
chiar și propria lor fericire.*

Cine iubește și lasă

Umbla și azi ca un nebun prin parcuri, căutându-i umbra pe alei. Călca ușor, de parcă urmele pașilor ei erau vii acolo, pe asfaltul încins, și nu voia să le atingă. Vânticelul stârnit după ploaie îi transpunea senzația atingerilor dulci ale pletelor ei pe chipul lui nebărbierit de zile. Acasă nu mai putea să stea. Cearșafurile moi păstrau urmele trupului ei zvâcnind pasional. Dormea de două săptămâni pe canapeaua din living. Închisese bine ușa dormitorului, speriat că nu va mai reuși niciodată să depășească momentele acelea de infinită fericire și necuprinsă durere. Îi venea să zidească ușa. Când mergea la baie, trecea repede prin dreptul camerei, de parcă cineva sau ceva l-ar fi putut trage înspre acolo și i-ar fi tulburat gândurile nepermis de mult. Dar ce? Mai era nevoie de cineva ca să facă asta? Se pricepea foarte bine și el. Ajunsese să își compună stările de depresie atât de simplu și firesc, de parcă își injecta substanțe letale în scop terapeutic. Îi cerșise o iluzie de ideal când se îndrăgostise de ea. De fapt, nici nu își mai amintea bine dacă se îndrăgostise sau doar comoditatea lui și insistența ei îi aduseseră față în față. Femeile știu întotdeauna ce vor! Nu trebuie să le înțelegi, oricum nu vei reuși. Trebuie doar să le iubești!

Restul e treaba lor. Prin iubire, femeile sunt capabile să creeze orice au nevoie, chiar și propria lor fericire. Chiar și când ea nici nu există. Oricum, busola și cursul unei relații sunt departe de a putea fi controlate sau programate. Iubirea lui îl făcuse curajos, dar iubirea ei îi dăduse adevărata putere. Acum părea că toată vloga îl părăsise odată cu plecarea ei. Zile întregi zăcea incapabil să facă ceva. Aștepta. Știa că nicicând nu trăise atât de intens și total ca atunci când i se dedicase ei. Crezuse că va rămâne puternic toată viața după infuzia de forță venită de la ea. Ce minciună... Ce lamentabil sfârșise în a-și linge rănile și a se închide în amintiri... Încerca să retrăiască pas cu pas momentele lor de fericire, dar memoria îi juca feste. Regreta jalnica lui siguranță și convingerea că nimic, niciodată nu se va întâmpla și

că ea va rămâne acolo lângă el, indiferent de situație. Fals. Relația lor fusese asemenea unei sticle pe care certurile și nesiguranța o ciobiseră puțin câte puțin, până când într-o bună zi plecarea ei o spărsese în milioane de bucățele, pentru fiecare vorbă, zâmbet, lacrimă, bucurie, teamă, încăpățănare, orgoliu sau acceptare. Cioburile îi zăceau încă neatinsse prin locurile pe unde trăise cu ea, prin parcuri, pe bănci, pe străzi și prin casă. Îl răneau când le vedea și simțea durerea nu numai mental, ci și fizic, transpusă din mintea ce putea să îi impună limite, dar pe care inima refuză să le accepte.

Totuși, realiza că este mai bine să le lase așa, nestrânse, decât să se rănească și mai rău încercând să le pună la loc și să recompună ceva ce nu mai putea să fie. Niciodată nu se gândise serios la relația lor. Părea sinonimul firescului. Uneori, bărbații cred că o femeie le rămâne alături din obișnuință sau din teamă. Sunt totuși femei care nu știu ce este teama de singurătate sau eșec. Așa era ea. Dintr-o bucată. Îl așteptase să crească, să accepte, să evolueze, să devină bărbatul de care avea nevoie ca să se simtă împlinită. Nu se întâmplase nimic din toate acestea. Doar timpul părea că se transformă. Din plăcere în durere. Așteptările sunt cele mai grele. Așa fusese și a ei. Într-o zi, a decis să plece. Când s-a întâmplat asta? Unde fusese el? Cum de nu înțelesese că îi era mai teamă de schimbare decât de distrugere? El se dorea încă protejat, înțeles, acceptat de ea precum o mamă. Ea își dorea alături brațul ferm al unui bărbat. Iubirea lor nu a fost pentru ea un troc: te iubesc pentru că ai grijă de mine. A fost un episod dintr-un serial scurt, care te ține în fața ecranului împietrit de trăiri, emoții și magie, pentru că viața nu e un maraton cu mii de episoade și niciodată nu poți fi sigur că nu vei fi înlocuit de un actor mai bun sau că bugetul alocat prezenței tale pe lume nu se termină. Trăim intens, prin dragostea celorlalți față de noi.

Adevăr sau provocare

N-avem nimic mai mult decât ziua de azi. Ea este certitudinea sub care evoluăm într-un scenariu mai mult sau mai puțin reușit, actori și spectatori deopotrivă. Trăiește clipa! Așa încerca să se îmbărbăteze să continue să trăiască, respirând sacadat, afundându-și capul în pernă ca să nu mai zărească lumina ce părea să compună și să descompună obsedant chipul ei, proiectându-l în toate obiectele care îl înconjurau, astupându-și urechile să nu mai audă suspinele plânsului ei de fetiță rănită în prima ei dragoste serioasă, strângând disperat gura ca să nu îi mai simtă gustul dulce-amărui al buzelor ei trandafirii. Oricât ne-am dori și am încerca să ne convingem, emoțiile nu se sting, ci doar șoptesc mai încet în noi, continuând însă să ne influențeze în interiorul vulnerabil al ființei noastre, precum un virus amețit de tratament, dar capabil încă să se trezească la viață și să ne dea rostul peste cap. Costă mult să ignori boala. El cheltuisese deja timp, energie și bani să o uite de parcă s-ar fi putut uita pe el. Ea înflorise sălbatic în locul în care o pusese Dumnezeu. În brațele lui. Puțin din parfumul ei se simțea și acum pe el. Părea că îi intrase în piele, ca un tatuaj cu milioane de înțepături ce refuzau să treacă, o durere mută, constantă, care nu te lasă să dormi, ci te ține conștient cu păcatul de a te fi marcat pe viață.

Câteodată, mâna lui jinduia încă după trupul ei, desenând mecanic formele ei voluptuoase, afundându-se spasmodic în căldura mătăsoasă a pielii ei învățate cu dezmierdarea molatică. Îi era dor de mirosul dulce-amar ca de turmeric, exotic și tentant al părului ei revărsat ca o pădure pe marginea patului. ADEVĂR. Îi venea să o strige. La început încet, tandru, ademenitor, ca o promisiune perversă, apoi tot mai puternic, disperat, fără speranță. Îi scrisese numele pe oglinda din baie cu rujul găsit pe noptieră. De câte ori privea oglinda se vedea pe el, un om răpus de iubire, incapabil să înțeleagă când a trecut de la sentimentul acela de siguranță arogantă la senzația aceasta de abandon și durere. Ca fiecare om, avea și el dorințe pe care nu numai că nu le spusese nimănui, dar nici măcar lui însuși nu și le recunoscuse. Ar fi vrut-o înapoi. Nu spășită și umilă, dar supusă și

înțelegătoare, cum mai fusese și altă dată. Dispusă să ia totul de la capăt. Doar îl cunoștea. Cel mai bine. Ar fi trebuit să se întoarcă. Câteodată, chiar i se părea că aude cheia în broască și se prefăcea că doarme, înnebunit de fericire. Chiar dormea. Mult. Să uite. Să se uite. Credea că timpul poate și trebuie să rezolve tot. Toată viața așteptase ca altcineva să îi rezolve problemele. Timpul îi părea nu doar un sfetnic bun, ci chiar un prieten de nădejde care l-ar fi putut elibera din starea aceasta vecină cu nebunia. Omul își schimbă plăcerile, dar de renunțat nu renunță la nimic. Așa e el. Masochist.

Fiecare așteaptă de la celălalt să facă primul pas, să schimbe ceva, să îndulcească relația, să consfințească supremația celuilalt, să accepte tacit jugul. PROVOCARE. Ar fi putut să o caute. Să îi spună ce simte. Să renunțe la imaginea lui de stăpân al lumii. Poate că ar fi putut să o întrebe mai multe despre ea și ce ar vrea de la relația lor. Cine îl învățase să decidă pentru amândoi? Când uitase să trăiască în ea? Obișnuise să o locuiască și să îi cotrobăie prin cotloanele inimii cu nonșalanță până mai ieri. Lăsase atâtea ferestre și uși deschise încât intrase frigul, iar sufletul ei înghețase încetul cu încetul. Poate că ar trebui să se întoarcă și să curețe praful care se așternuse pe amintirile ei, să îi arate că mai este acolo pentru ea, că nu a fost păpușa lui bălaie și nici o distracție pasageră. Să îi mângâie rănile, să îi șteargă lacrima și să o ia de la capăt, ca și cum ar vedea-o pentru prima dată și s-ar îndrăgosti pe loc de inocența ei molipsitoare. Respingerea îi părea cea mai mare provocare. Iar cea mai mare temere era legată de lucrul pe care și-l dorea cel mai mult acum: să fie iar împreună în adevăr și provocare...

Punct și de la cap

Ceea ce cauți te caută! Noaptea petrecută, precum cea trecută și celelalte două de când decisese să pună capăt relației lor, o lămurise clar într-o privință: oricât de mulți pași pusese între ei doi, oricâte intersecții, străzi și magistrale îi depărtaseră, inima ei rămăsese tot acolo, în apartamentul lor mic și cochet de două camere semidecomandate, unde cunoscuse fiorul acela intens care o durea și acum insuportabil și căruia refuza să îi dea un nume, de teama de a nu deveni mai important decât propria ei ființă, strivită între regret și rebeliune. Fugise o parte din drum după ce auzise ușa trântindu-se în urma ei. O trântise teatral, intenționat, deși nu avea cine să o audă, poate doar vecinii de vizavi, niște bătrânei simpatici, dar teribil de curioși, pe care îi bănuia că îi spionau pe vizor, privindu-i cum își încolăceau trupurile fierbinți când așteptau liftul. Sau poate puștoaica de alături, care își dorea cu siguranță să fie ea aleasă acum, când tânărul ei vecin arătos rămăsese singur. Deși părea că universului nu-i păsa câtuși de puțin de soarta lor și nu se prăbușise niciun asteroid și nici planeta nu își schimbase axa de rotație, pentru ea lumea încetase să mai fie ce era și nimic nu părea să mai existe între aceleași coordonate. Credea că dovedise că e praf de stele, căzut pentru a îndeplini dorința cuiva. A lui. Pentru că el părea să își dorească să fie singur. Se zice că dacă iubești pe cineva trebuie să îl lași liber. Dacă va fi să fie al tău, se va întoarce la tine, iar dacă nu o va face, atunci de fapt nu a fost al tău niciodată. Așa gândise și ea. Se îndepărtase, convinsă că doar așa va afla dacă a fost a lui sau nu.

Acum știa. Era el. O parte din el se vărsase în ea ca prin branula unei transfuzii. Îi schimbase sensul vieții. Îi pigmentase sentimentele cu senzații noi. Oricât ar fi vrut mintea ei să uite, inima se încăpățâna să păstreze totul viu și neîntinat. Ce ciudat... Păstrăm doar ce ne place și ne dă dependență. Ușor-ușor simțea că se decantează în el, în trăirile lui, în felul lui de a vorbi accentuând anumite silabe total aiurea, în felul în care o privea clipind des, de parcă era mereu surprins că o vede acolo, încă alături, ca întâia dată când se pomenise cu ea în fața mașinii, aproape să o calce, și ea zâmbise stângace